

logike u svetu laži. No ipak bi odmah sledećeg trenutka bio ujedinjen sa ljudima oko sebe i tada bi mu se činilo da je sve što se kaže za Goldštajna istina. U tim trenucima se njegova potajna mržnja prema Velikom Bratu pretvarala u obožavanje, i Veliki Brat se uzdizao, nepobedivi, neustrašivi zaštitnik, koji se kao stena odupire azijskim hordama; Goldštajn je tada, i pored svoje usamljenosti, svoje bespomoćnosti, postajao mračni bajač, sposoban da golom snagom svoga glasa razori svu konstrukciju civilizacije.

Bilo je čak moguće, u nekim trenucima, svesno usmeravati svoju mržnju. Odjednom, sa žestokim naporom s kojim spavač u košmaru otrže glavu od jastuka, Vinston uspe da svojom mržnju prenese sa lica na ekranu na crnokosu devojkicu koja je sedela iza njega. Žive, divne halucinacije prohujaše mu kroz glavu. Prebiće je nasmrt gumenim pendrekom. Privezaće je голу za stub i načičkati je strelama kao svetog Sebastijana. Silovaće je i preseći joj grkljan u trenutku orgazma. Sad je bolje nego ikad shvatao zašto je mrzi. Mrzeo ju je jer je bila mlada, lepa i bespolna, jer je želeo da spava s njom a neće moći nikad, jer je oko slađanog gipkog struka, koji kao da je zvao čoveka da ga obgrli, bila samo ona odvratna skerletna ešarpa, agresivni simbol kreposti.

Mržnja poraste do vrhunca. Goldštajnov glas se beše pretvorio u istinsko ovčje blejanje; za trenutak mu se i lice pretvorilo u ovčju glavu. Potom se ovčja glava pretopi u figuru evroazijskog vojnika koji se približavao, ogroman i grozan, s puškomitraljezom koji je neprekidno štektao, sve dok se nije učinilo kao da silazi sa površine ekrana u salu, tako da se neki iz prvog reda odista trgoše i pribiše uz naslone svojih stolica. No upravo u tom trenutku, izmamivši dubok uzdah olakšanja od svih prisutnih, neprijateljska figura se pretopi u lice Velikog Brata, crne kose, crnih brkova, puno snage i tajanstvenog mira, i tako veliko da je skoro ispunjavalo ceo ekran. Niko ne ču šta Veliki Brat govori. Bilo je to samo nekoliko reči ohrabrenja onakvih kakve se izgovaraju u buci bitke, koje se pojedinačno ne daju razabrati, ali koje vraćaju sigurnost samim tim što su izgovorene. Zatim lice Velikog Brata ponovo izblede, a na njegovo mesto dođeše tri patrola Partije ispisane masnim velikim slovima. RAT JE MIR SLOBODA JE ROPSTVO NEZNANJE JE MOĆ

No lice Velikog Brata se još nekoliko sekundi zadržalo na ekranu, kao da je dejstvo koje je proizveo na očne jabučice svih prisutnih bilo previše snažno da bi smesta prošlo. Ženica pepeljaste kose beše se presamitila preko naslona stolice pred sobom. Sa drhtavim mrmorom koji je zvučao kao 'Spasioće moj!', onda pruži ruke ka ekranu. Zatim zagnjuri lice u šake. Bilo je očigledno da je izgovarala nekakvu molitvu.

Tog trenutka cela grupa ljudi počeo skandirati, duboko, lagano i ritmički: "V-B!... VB!... V-B!" bez prestanka vrlo lagano, sa dugom pauzom između V i B -težak, mrmorav zvuk, nekako čudno divljačan, za koji se činilo da mu pozadinu sačinjavaju toptanje bosih nogu i pulsiranje tam-tam. To potraja skoro celih trideset sekundi. Taj refren se često mogao čuti u trenucima nesavladljive emocije. On je bio delom neka vrsta himne mudrosti i veličanstvu Velikog Brata, ali, pre svega, čin samohipnoze, namerno gušenje svesti putem ritmičkih zvukova. Vinstonova utroba se sledi. U seansama Dva minuta mržnje nije mogao a da ne učestvuje u opštem delirijumu, ali ovo životinjsko "V-B!... V-B!" ga je uvek ispunjavalo užasom. Razume se, skandirao je zajedno s ostalima: drukčije se nije moglo. Kamufilirati osećanja, kontrolisati lice, činiti što i svi ostali, bila je instinktivna reakcija. No za vreme od dve-tri sekunde izraz koji je imao u očima mogao je lako da ga oda. I upravo se u tom trenutku ono značajno desilo - ako se uopšte i desilo.

Za trenutak je uhvatio O'Brajenov pogled. O'Brajen beše ustao, skinuo naočare i ponovo ih nameštao svojim karakterističnim pokretom. No oči im se u jednom deliću sekunde sretoše,